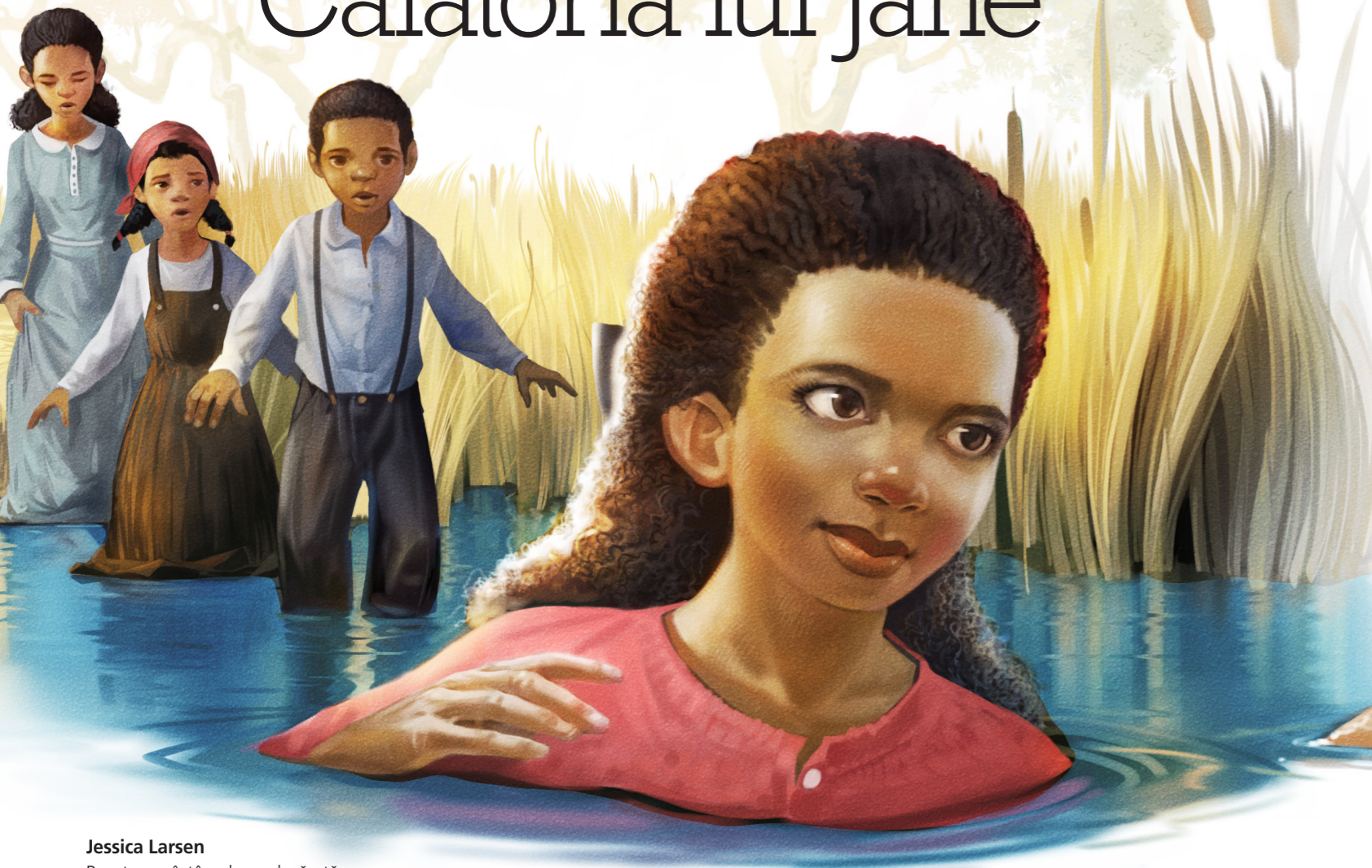

Călătoria lui Jane

Jessica Larsen

Bazat pe o întâmplare adevărată

New York, S.U.A., 1843

Jane Manning privea cum barca părăsește portul spre lacul Erie. Se simțea de parcă visele ei se năruiau împreună cu aceasta.

Doar cu un an în urmă, ea se alăturase Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și luase hotărârea să se mute pentru a fi alături de ceilalți sfinți din Nauvoo. Mama ei și alți șapte membri ai familiei călătoriseră cu ea pe canalul Erie spre Buffalo, New York. Dar în Buffalo, nu li s-a permis să urce în barcă din cauza culorii pielii lor.

„Ce vom face acum?”, a întrebat încet fratele ei, Isaac.

Întrebarea a rezonat în aerul rece. Nauvoo era tocmai la 1.287 km depărtare. Puteau să se dea bătuți și să se îndrepte spre casă sau să încerce să călătorească mai târziu...

Însă Jane nu putea aștepta! Știa că scriptura Cartea lui Mormon era adevărată. Dumnezeu a vorbit din nou prin profeți. Trebuia să ajungă la Nauvoo împreună cu familia ei.

Jane și-a îndreptat umerii și a privit spre vest. „Mergem pe jos.”

Și au mers pe jos. Până ce li s-au ros pantofii. Până ce li s-au crăpat și le-au sângerat picioarele și a trebuit să se roage pentru a fi vindecați. Uneori au dormit afară și gerul a fost atât de năprasnic încât părea zăpadă ce cădea din cer. Unii oameni i-au amenințat că îi vor duce la închisoare, crezând că erau sclavi evadați. Nu știau că familia Manning era o familie de culoare, liberă. Și, totuși, au mers cântând imnuri ca să treacă timpul.

Se apropiau de Nauvoo când au ajuns la un râu.

„Niciun pod”, a spus Isaac.

Jane a dat din cap. „Atunci, va trebui să trecem prin apă.” Când a pășit în râu, apa îi ajungea până la glezne. A înaintat încet. Apa se învolbura până la genunchii ei, iar, apoi, peste talie. Când a ajuns în mijlocul râului, apa îi ajungea până la gât! Din fericire, nu a devenit mai adâncă, și toată familia Manning a traversat în siguranță.

În cele din urmă, au ajuns în Nauvoo. Jane putea să vadă pereții frumoși din calcar ai Templului Nauvoo sus, pe un deal. Deși nu era încă finalizat, a lăsat-o cu gura căscată. Cineva i-a îndrumat spre casa în care trăia profetul Joseph.

O femeie înaltă, cu părul închis la culoare, stătea la intrare. „Intrați, intrați!”, a spus ea. „Sunt Emma Smith.” Următoarele minute nu au fost clare. Jane s-a întâlnit cu profetul și el a pus scaune în jurul camerei pentru toată familia Manning.

Jane s-a așezat pe scaun cu recunoștință și a ascultat în timp ce Joseph i-a prezentat tuturor celor prezenți, inclusiv prietenului său, dr. Bernhisel. Apoi, Joseph s-a întors spre Jane și a întrebat-o: „Tu ai fost conducătoarea acestui mic grup, nu-i așa?”

„Da, domnule!”, a răspuns Jane.

Joseph a zâmbit. „Dumnezeu să vă binecuvânteze! Acum aș dori să aflu despre călătoria voastră.”

Jane i-a povestit despre picioarele lor rănite, dormitul în zăpadă și traversatul râului. Toată lumea asculta în liniște. „Dar, nu a fost teribil”, a spus spre final. „Am mers pe drum bucuroși, cântând imnuri și mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru infinita Sa bunătate și milă față de noi, pentru că ne-a binecuvântat, ne-a protejat și ne-a

vindecat picioarele.”

S-a făcut liniște pentru o clipă. „Ce credeți despre aceasta, doctore?”, a spus în cele din urmă Joseph, cu o bătaie pe genunchiul bărbatului. „Nu este aceasta credință?”

„Dacă eram eu, mă tem că mă dădeam bătut și mă întorceam acasă!”, a recunoscut dr. Bernhisel.

Joseph a dat din cap și s-a întors spre Jane și familia ei: „Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Sunteți printre prieteni!” ■

Autoarea articolului locuiește în Texas, S.U.A.

Jane Manning a locuit împreună cu Emma și Joseph Smith timp de mai multe luni. S-a căsătorit cu Isaac James și au fost printre primii coloniști din valea Utah. Ea a rămas o membră credincioasă a Bisericii, deși a avut parte de multe încercări. Când a decedat în anul 1908, președintele Joseph F. Smith (1838–1918) a vorbit la înmormântarea ei.